

בש"פ 3803/23**בש"פ 4264/23**

לפני: כבוד השופט י' כשר

העורר **בבש"פ 3803/23**
והמשיב **בבש"פ 4264/23**: אורן קובי

נגד

המשיבה **בבש"פ 3803/23**
והעוררת **בבש"פ 4264/23**: מדינת ישראלעררים על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט ש' מלמד) מהימים 20.4.2023 ו-9.5.2023
במ"ת 48375-11-20בשם העורר **בבש"פ 3803/23**
והמשיב **בבש"פ 4264/23**: עו"ד עמית חדד; עו"ד רוני זלושינסקיבשם המשיבה **בבש"פ 3803/23**
והמשיב **בבש"פ 4264/23**: עו"ד סיגל בלום**החלטה**

בפניי שני עררים לפי **סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996** (להלן: חוק המעצרים), שהוגשו על-ידי שני הצדדים, ונדונו במאוחד.

הערר שכותרתו **בש"פ 3803/23** מופנה נגד החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ש' מלמד, להלן גם: המותב) מיום 20.4.2023 במ"ת 48375-11-20, בגדרה נדחתה בקשת העורר **בבש"פ 3803/23** (הוא המשיב **בבש"פ 4264/23**, להלן: העורר) לעיון חוזר בתנאים המגבילים בהם הוא נתון.

הערר שכותרתו **בש"פ 4264/23** מופנה נגד החלטת המותב מיום 9.5.2023, בגדרה נדחתה בקשת העוררת **בבש"פ 4264/23** (היא המשיבה **בבש"פ 3803/23**, להלן: המשיבה), לחילוט מלוא סכום הערובה שהפקיד העורר; להפקדת ערבויות

חדשות; ולקביעת מנגנון תשלום עתי עקב "הפרה מתמשכת", כך על פי הנטען, של החלטת בית משפט זה מיום 30.3.2023 [בבש"פ 1919/23](#) (השופט ע' גרוסקופף) (להלן: החלטת השופט גרוסקופף).

רקע והליכים קודמים

1. הרקע הצריך לעניין פורט בהרחבה במספר החלטות קודמות של בית משפט זה ([בש"פ 2931/21](#), השופט ע' פוגלמן; [בש"פ 6586/21](#), השופט ע' פוגלמן; [בש"פ 8028/21](#), השופטת ד' ברק-ארז; [בש"פ 179/22](#), השופט י' עמית; [בש"פ 4488/22](#), השופטת ד' ברק-ארז), ומשכך אעמוד על הדברים בתמצית בלבד.

בעניינו של העורר הוגשו שני כתבי אישום, שלימים אוחדו, בגין שתי פרשות הקשורות זו בזו. על פי המתואר בכתב האישום המאוחד, בין השנים 2007-2012 נפתחו נגד העורר 43 תיקי הוצאה לפועל, וחשבונות הבנק שלו הוגבלו. לצורך הסתרת עובדות אלו, הקים העורר, באמצעות "אנשי קש", מערך של חברות העוסקות בסיחור אופציות לקניית קרקע ושימש בפועל כבעלים והמנהל היחיד שלהן (להלן: קבוצת אדמה). בכתב האישום נטען כי העורר הציג בפני לקוחותיה של קבוצת אדמה שורה של מצגי שווא לגבי מהות העסקאות, תוך הפעלת מערך פרסום "מתוחכם, נרחב ואגרסיבי" ברחבי המרשתת ובשלטי חוצות. עוד נטען כי העורר שלח ידו בכ-27 מיליון ש"ח מכספי הקורבנות ועשה בהם שימוש לצרכיו הפרטיים, תוך ביצוע עבירות הלבנת הון ועבירות מס שונות.

העורר וקבוצת אדמה נכנסו להליכי חדלות פירעון ופשיטת רגל, וניתנו צווים לפירוק החברות ולכינוס נכסי העורר. על רקע מסכת האירועים המפורטת לעיל, חשש העורר כי הבנקים יסרבו להעניק לו שירותים, ועל כן הקים קבוצת חברות אחרת (להלן: קבוצת סאמיט), העוסקת בתחום דומה. על פי כתב האישום, העורר רשם בכזב אנשים אחרים כבעלים ודירקטורים יחידים בקבוצת סאמיט, אולם בפועל ניהל אותה בעצמו והיה בעליה. נטען כי העורר הונה את נושיו בכך שהסתיר מהם את הכנסותיו במסגרת קבוצת סאמיט, ואף פעל באלימות ובאיום באלימות לשם קידום מטרותיו.

בגין שתי הפרשות המתוארות לעיל, יוחסו לעורר עבירות שונות, בהן קבלת דבר במרמה; רישום כוזב במסמכי תאגיד; הלבנת הון; מסירת מידע כוזב במטרה למנוע דיווח; גניבה בידי מורשה; הסתרת נכסים; הונאת נושים; סחיטה באיומים; תקיפה בנסיבות מחמירות; ושיבוש מהלכי משפט.

2. ביום 29.3.2021 הורה בית המשפט המחוזי (השופטת מ' בן ארי) על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. ביום 24.5.2021 הורה בית משפט זה (השופט ע' פוגלמן) על עריכת תסקיר משלים, שיבחן את האפשרות להעביר את העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני. ביום 20.6.2021 הורה בית המשפט המחוזי על המשך מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני, בכפוף לפיקוח רצוף על-ידי מפקחים; איסור שימוש באינטרנט או בטלפון חכם, למעט לצורך יצירת קשר עם עורכי דינו; איסור יציאה מהארץ; והפקדת ערבויות שונות. בהמשך הגיעו הצדדים להסכמות שונות בדבר פתיחת "חלונות" בפיקוח.

3. כפי שעולה מהחלטות קודמות בתיק, העורר הפר חלק מהתנאים המגבילים שהוטלו עליו (ראו, למשל: החלטת בית המשפט המחוזי מיום 11.11.2021). עוד יצוין כי במסגרת החלטות נוספות שניתנו בהמשך ההליך, הוטל על העורר איסור מפורש לעסוק בתחום הנדל"ן (ראו: החלטות בית המשפט המחוזי מיום 20.12.2021 ומיום 27.12.2021). ערר על החלטות אלו נדחה, תוך שנקבע כדלקמן: "כתב האישום מגולל סיפור חיים של שנים, שבמהלכן העורר נקלע לחובות, חשבונותיו מוגבלים והוא שקוע בחובות שבגינם הוא מסובך בהליכי גבייה בהוצאה לפועל. או-אז פותח העורר קבוצת חברות, מפתה את קורבנותיו התמימים ושולח ידם בכספם. בהמשך, פותח שוב שורה של חברות ומעמיד בהן אנשי קש, וכל זאת כאשר במהלך הדברים הוא מבצע לכאורה שורה של עבירות נלוות. כל אלה מעידים על התנהלות תרמיתית לכאורה של העורר, ועל כך יש להוסיף את התמונה הבלתי מחמיאה שעולה מתסקירי שירות המבחן. ואם לא די בכל אלה, העורר הפר ברגל גסה את האיסורים של שימוש בטלפון ובמרשתת שהוטלו עליו. על רקע כל אלה, איני סבור כי בשל כך יש להעניק לו "פרס" בדמות היתר עיסוק" ([בש"פ 179/22 הנ"ל](#)). בהמשך, ביום 8.3.2022, בית המשפט המחוזי נתן תוקף להסכמת הצדדים, לפיה העורר יוכל לעשות שימוש בטלפון חכם, בכפוף לפיקוח הערבים.

4. ביום 11.12.2022 הורה בית המשפט המחוזי על שחרורו של העורר ממעצר בפיקוח אלקטרוני, בכפוף לתנאים המגבילים הבאים: מעצר בית לילי בין השעות שמונה בערב לשמונה בבוקר; מעצר בית מלא בימי שישי ושבת (מלבד יציאה לתפילה); ופיקוח רצוף במשך 24 שעות ביממה על-ידי מי מהערבים. בנוסף על האמור, נותרו על כנן הערבויות שהוטלו על העורר וצו איסור היציאה מן הארץ. אשר להגבלת עיסוקו של העורר, הובהר כי "מותר ל[עורר] לעבוד, אך לא בתיווך מקרקעין, סחר במקרקעין או כל עשיית עסקה במקרקעין בין במישרין ובין בעקיפין באמצעות אחרים וכד'".

5. בעקבות החלטה זו הוגשו שלוש בקשות לעיון חוזר. ביום 19.1.2023 עתר העורר לביטול התנאי שעניינו איסור העיסוק. ביום 26.1.2023 הגיש העורר בקשה לביטול מעצר האדם, ולחלופין לצמצומו למעצר אדם לילי בלבד. ביום 9.2.2023 עתרה המשיבה להשבת העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני תוך חילוט מלוא הערבויות שהופקדו (להלן: הבקשה השלישית). בבקשה השלישית נטען, בין היתר, כי העורר מפר את צו איסור העיסוק שהוטל עליו בהתקשרויות שונות עם חברות נדל"ן, וכן בפרסומים מצדו, לפיהם הוא "חוזר בענק" לשוק הנדל"ן. ביום 14.2.2023 דחה בית המשפט המחוזי את שלוש הבקשות, וקבע כי הן אינן מצביעות על עובדות חדשות, שינוי נסיבות או חלוף זמן ניכר כמצוות סעיף 52(א) לחוק המעצרים (להלן: ההחלטה מיום 14.2.2023).

6. בעקבות ההחלטה מיום 14.2.2023 הוגשו לבית משפט זה עררים הדדיים, שנדונו במאוחד בפני השופט ע' גרוסקופף. בתום הדיון ניתנה החלטה (היא החלטת השופט גרוסקופף, כהגדרתה לעיל), המורה כדלקמן:

"א. ערר הנאשם (בש"פ 1919/23) נדחה, והמגבלה על עיסוק בנדל"ן תיוותר על כנה. ערר המדינה (בש"פ 2068/23) יתקבל באופן חלקי, כמפורט בהמשך.

ב. מובהר בזאת כי המגבלה אוסרת על הנאשם לעסוק בכל פעילות עסקית הנוגעת לנדל"ן. איסור זה חל לא רק על ביצוע עסקאות מכירה או קנייה של נכסי נדל"ן, אלא על כל פעילות עסקית בתחום זה, לרבות שיווק של נכסי נדל"ן, ותיווך בעסקאות נדל"ן, ובכלל זה ייצור 'לידים' (lead generation) שעניינם נדל"ן, ומכירתם.

ג. על הנאשם להביא להסרה מהמרשתת של כל הפרסומים הנוגעים לחזרתו לעסוק בתחום הנדל"ן, להנחת דעת המדינה.

ד. מתוך ההפקדה העצמית שהפקיד הנאשם להבטחת תנאי שחרורו יחולט סכום של 50,000 ש"ח בגין הפרסומים, מחמת היותם הפרת המגבלה. מחצית מן הסכום תחולט באופן מיידי, ואילו המחצית השנייה תחולט ככל שלא יוסרו הפרסומים בהתאם לאמור בס"ק ג' עד ליום 5.4.2023."

7. ביום 3.4.2023 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר, בגדרה עתר לביטול התנאים המגבילים. ביום 20.4.2023 דחה בית המשפט המחוזי את בקשת העורר, תך שציין כי שתי הטענות העומדות בלב הבקשה – חלוף הזמן והיעדר תכלית בקיום התנאים המגבילים – נדונו ונדחו במסגרת ההחלטה מיום 14.2.2023, מבלי שנשתנה דבר מאז.

יתרה מכך, נקבע כי לאחר מתן ההחלטה הקודמת, הוכיח העורר כי הוא מפר את התנאים המגבילים, כך ש-"ברור שאין מקום להסיר את הפיקוח על מי שהוכיח כי הוא אינו סר למרות".

8. ביני לביני, ביום 16.4.2023, במסגרת תגובתה לבקשת העורר לקביעת מועד דיון בבקשתו לעיון חוזר, טענה המשיבה כי טרם התקבל כל המסמך המעיד על הסרת הפרסומים כאמור בהחלטת השופט גרוסקופף. עקב כך, התבקש בית המשפט המחוזי לחלט את המחצית השנייה של כספי הערובה (בהתאם להחלטת השופט גרוסקופף), וכן להורות על הפקדת ערבויות חדשות.

בתגובתו מיום 18.4.2023, טען העורר כי הפקדת ערבות נוספת תהא מנוגדת לאמור בהחלטת השופט גרוסקופף. מלבד זאת, נטען כי האחראית לפרסומים בעניינו של העורר היא חברה המטפלת בדחיקת הפרסומים השליליים שפורסמו נגד העורר במרשתת. נטען כי עם קבלת החלטת השופט גרוסקופף, פנה העורר לחברה הנ"ל בבקשה להסיר את הפרסומים, וזו הבהירה כי "אין אפשרות להסיר את הפרסומים שכבר הועלו, אך הם לא יקודמו יותר". בתגובתה מיום 19.4.2023, טענה המשיבה כי מדובר בהפרה יסודית של החלטת השופט גרוסקופף, ומשכך יש להורות על חילוט מלוא סכום הערובה, וכן על הפקדת ערבות חדשה. בנוסף, עתרה המשיבה לקביעת מנגנון כספי "אשר יושט על [העורר] בגין כל יום בו הוא מפר צו בית משפט עליון להבטחת הסרת הפרסומים".

9. בהחלטתו מיום 9.5.2023 הורה בית המשפט המחוזי על חילוט סך של 25,000 ש"ח מתוך כספי הערובה, אך דחה את יתר בקשותיה של המשיבה. לעניין הטלת ערבויות נוספות, קבע בית המשפט המחוזי כדלקמן: "החלטת בית המשפט העליון אינה אומרת דבר בעניין, למרות שהיה ברור כבר במתן ההחלטה כי לפחות באופן חלקי הערבות מחולטת. בנסיבות אלו שההחלטה הייתה בהסכמה ואין דבר בהחלטה לגבי הסכמה להוספת פיקדון חלף הפיקדון שחולט לא מצאתי להיעתר לבקשה. מה גם, שיש ערבות עצמית וערבות צד ג' הניתנות לחילוט, במידה והמשיב יעלה פרסומים חדשים שיש בהם להפר את התנאים בהם הוא מצוי".

אשר לקביעת מנגנון תשלום עתי, ציין בית המשפט המחוזי כי הדבר לא נדון בפני השופט גרוסקופף, וכי במסגרת הדיון בערר, "בית המשפט העליון קבע מה תהיה הסנקציה במידה והפרסומים לא יוסרו וזה חילוט מלא של הפיקדון הכספי וכך נעשה". בצד האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי ככל שיהיו הפרות חדשות, המשיבה תהא רשאית לפנות לבית המשפט בבקשה לחילוט ערבויות נוספות המצויות בתיק; וכי ככל שיחולטו ערבויות כאמור, יהיה מקום לשקול הטלת ערבויות נוספות.

[טיעוני הצדדים בבש"פ 3803/23](#)

10. העורר טוען כנגד הותרת התנאים המגבילים שהוטלו עליו – הן לעניין מעצר האדם והן לעניין מעצר הבית הלילי. לטענתו, מגבלות אלו אינן נדרשות עוד, וטעה בית המשפט קמא משלא הורה על הסרתן. בטיעון בפניי, התמקד העורר במיוחד במגבלה הנוגעת למעצר הבית הלילי, ועמד על כך שהעבירות המיוחסות לו, שעיקרן מרמה והונאה, אינן מסוג העבירות שהמסוכנות בהקשרן מתגברת עם רדת החשיכה. לעניין זה, נטען כי הטעם היחיד לקביעת תנאים אלו הוא יצירת הדרגתיות, וכי בשלב זה הוכח שניתן ליתן בעורר אמון.

11. לעומת זאת, המשיבה מדגישה כי אין מדובר באישומי הונאה ומרמה בלבד, אלא גם בעבירות איומים, וכי בנסיבות אלו קם חשש מפני שיבוש מהלכי משפט. מלבד זאת, מציינת המשיבה כי בשלב זה ההליך העיקרי אינו מתקדם, כאשר האשמה לכך רובצת לפתחו של העורר, עקב חילופי ייצוג. עוד טענה המשיבה כי העורר נמצא מפר את המגבלות שהוטלו עליו, ומשכך אין ליתן בו אמון ולהקל במגבלות שהוטלו עליו.

[טיעוני הצדדים בבש"פ 4264/23](#)

12. ערר המשיבה ממוקד בפרשנות שהעניק בית המשפט המחוזי להחלטת השופט גרוסקופף. לשיטת המשיבה, אין חולק כי בית משפט זה הורה לעורר להסיר את הפרסומים, ומשכך כל עוד הפרסומים לא הוסרו באופן מלא מהמרשתת, מדובר בהפרה מתמשכת של תנאי השחרור שנקבעו. כמו כן, טוענת המשיבה כי אין לקבל את טענתו של העורר, לפיה אין בידו להסיר את הפרסומים; וכי מוטל עליו הנטל להוכיח זאת.

13. בהמשך לכך, טוענת המשיבה כי פרשנותו של בית המשפט המחוזי מייצרת מנגנון של "הפרה יעילה", במסגרתו העורר "קונה", ב-25,000 ש"ח, את האפשרות להמשיך ולהפר את תנאי שחרורו גם לאחר התאריך שנקבע בהחלטה. בתוך כך, טוענת המשיבה כי קביעת בית המשפט המחוזי, לפיה ניתן יהיה לשוב ולפנות בבקשה לעיון חוזר אך ורק אם יהיו פרסומים חדשים, מונעת אפשרות לפעול נגד העורר בגין אי-הסרת הפרסומים הקיימים. המשיבה מוסיפה וטוענת כי הפרסומים הקיימים מייצרים מצג שווא לפיו העורר השיב את חובותיו, ובכך עלולים "להפיל ברשת" קורבנות נוספים.

14. מנגד, העורר מדגיש כי החלטת השופט גרוסקופף נוסחה בהסכמת הצדדים, כ- "עסקת חבילה". מלבד זאת, נטען כי אין מדובר בהפרה מתמשכת; כי העורר עשה כל שביכולתו על מנת להסיר את הפרסומים; וכי המשיבה לא הוכיחה את טענותיה כנדרש.

דיון והכרעה

[בש"פ 3803/23](#)

15. טענת העורר להיעדר הלימה בין המגבלה שעניינה מעצר הבית הלילי לבין עילת המעצר כנגדו, הינה טענה בעלת משקל. אכן, מקובל גם עלי כי גם מגבלות מסוג זה אינן יכולות לנבוע מהלך רוח של "מקדמה על חשבון העונש", וכי עליהן לעמוד בעקרונות היסוד של דיני המעצרים. יחד עם זאת, לעמדתי אין מדובר בעניין בינארי, אלא בשיקול, בעל משקל של ממש, הנשקל לאור כלל נסיבות העניין. כך, אין דין הטלת מגבלה של מעצר בית לילי, כהחלטה ראשונה בהקשר מעצרו של נאשם לבין מצב בו מגבלה זו נותרת לאחר הסרתן של מגבלות אחרות, מכבידות יותר.

16. בענייננו, כאמור, מדובר בנאשם שתחילה ניתנה החלטה בדבר מעצרו עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח; בהמשך, הוחלט על מעצרו בפיקוח אלקטרוני; ולאחר מכן, הוחלט על העברתו למעצר בית בתנאים מגבילים, הכוללים מעצר בית לילי.

בנסיבות אלו, בצד העיקרון העומד על קיומו של קשר ענייני בין המגבלה המוטלת על הנאשם לבין עילת המעצר, קיים לשיטתי גם טעם לבחון, אגב הקלה הדרגתית במגבלות, האם הנאשם מקפיד לקיים את חיוביו, והאם ניתן ליתן בו אמון לקראת הקלות נוספות. כך, מצב בו הנאשם מפר את החיובים המוטלים עליו עשוי להצדיק, למצער לפרק זמן מסוים, הותרת מגבלה מסוימת, אשר כשלעצמה מידת הקשר הענייני שלה לעילת המעצר אינה מובהקת.

17. הגם שאינני מבסס על כך, בעיקר, את החלטתי, מצאתי להעיר כי דומה שהאמור לעיל היה מקובל אף על העורר עצמו:

ראשית – מגבלת המעצר הלילי הוטלה על העורר במסגרת החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 11.12.2022. הטענה בדבר העדר קשר ענייני בין המעצר הלילי לבין עילת המעצר כנגד העורר, הייתה נכונה באותה המידה בעת שניתנה ההחלטה דלעיל. חרף האמור, העורר לא הגיש ערר על ההחלטה מיום 11.12.2022;

שנית – אף במסגרת הערר בפניי, ככל שאמורים הדברים במסגרת הודעת הערר בכתב, טען העורר כי נראה שההצדקה היחידה להטלת מעצר הבית הלילי היא לשם יצירת הדרגתיות, ועל מנת לוודא כי העורר עומד בתנאים המגבילים שהוטלו עליו (ראו: סעיף 47 להודעת הערר). עיון בהמשך הודעת הערר מלמד כי העורר אינו חולק על הלגיטימיות של ההצדקה האמורה. טענתו של העורר היתה כי יש לקבוע כי הוא עמד, ככלל, בתנאי המעצר ובמגבלות שהושתו עליו ולכן, בהתאם לאותה הצדקה, יש לבטל מגבלות המוטלות עליו. רק במסגרת הטיעון בעל-פה, משנראה היה כי התמונה העובדתית לעניין קיום התנאים המגבילים על-ידי העורר אינה נוחה, שינה העורר את טעמו וטען כנגד עצם ההצדקה האמורה.

18. כפי שכבר ציינתי לעיל, בהתאם לקביעותיו של בית המשפט המחוזי, העורר הפר, ויותר מפעם אחת, את המגבלות שהוטלו עליו. משכך, התוצאה היא שדין ערר העורר להידחות. יחד עם זאת, יכול והטיעון שנטען בפניי בשמו של העורר, ואשר עליו עמדתי לעיל, יצדיק את הסרתה של מגבלת המעצר הלילי במועד עתידי, ובהתאם לשיקול דעתו של בית המשפט המחוזי.

[בש"פ 4264/23](#)

19. אשר לערר המשיבה – מצאתי כי דינו להתקבל באופן חלקי, כפי שיפורט להלן.

כאמור, עמדתה של המשיבה היא כי אי הסרתם של הפרסומים מושא החלטת השופט גרוסקופף מהמרשתת מהווה הפרה מתמשכת של ההחלטה הנ"ל. עוד טוענת המשיבה כי אין לקבל את טענתו של העורר כי הוא אינו יכול להסיר את הפרסום, וכי עליו נטל ההוכחה להוכיח שזהו אכן המצב.

העורר חולק על האמור, על כל חלקיו.

חשיבותה המעשית של המחלוקת דלעיל הינה ככל שהמשיבה מעוניינת לשכנע את בית המשפט להטיל סנקציות על העורר בשל אי-הסרת הפרסומים שכבר פורסמו, והיו בפני השופט גרוסקופף במועד מתן החלטתו.

בהקשר זה, החליט בית המשפט המחוזי לדחות את טענותיה של המשיבה, מבלי לדון בהן לגופן, על סמך ההנחה לפיה חילוט הערובה, עד לסך של 25,000 ש"ח, היווה את הסנקציה הבלעדית שנקבעה בהחלטת השופט גרוסקופף למקרה של אי-הסרת הפרסומים, כך שלא ניתן להטיל סנקציה נוספת.

20. סבורני שבכך טעה בית המשפט המחוזי: סנקציית החילוט נקבעה בהחלטת השופט גרוסקופף בגין אי-הסרת הפרסומים עד ליום 5.4.2023. ככל שניתן לראות באי-הסרת הפרסומים משום הפרה מתמשכת (ואין בהחלטת השופט גרוסקופף התייחסות לאפשרות שכזו); וככל שלא עומדת לעורר טענה לפיה אין ביכולתו להסיר את הפרסומים (וגם לכך אין התייחסות בהחלטת השופט גרוסקופף) – לא ניתן, לדעתי, לראות בהחלטה זו כמעין היתר לעורר להמשיך ולהפר את המגבלות החלות עליו, כנגד תשלום בסך של 25,000 ש"ח.

לעמדתי, ככל שהמשיבה תבקש לטעון שעצם הותרת הפרסומים שנדונו בפני השופט גרוסקופף ברחבי המרשתת מהווה הפרה מתמשכת (ואין אני מביע דעה האם בטענה זו יש ממש); וככל שתבקש לטעון כי אין לקבל את טענת העורר בדבר חוסר היכולת להסיר את הפרסומים (ואין אני מביע כל דעה בשאלה זו, כמו גם בשאלה על מי מוטל נטל ההוכחה בעניין זה); וככל שתבקש להטיל סנקציות על העורר בגין כך – יש לדון בבקשה זו לגופה בבית המשפט המחוזי, ואין לראות בהחלטת השופט גרוסקופף כחוסמת את דרכה של המשיבה.

21. סוף דבר: דין ערר העורר ([בש"פ 3803/23](#)) – להידחות; דין ערר המשיבה ([בש"פ 4264/23](#)) – להתקבל באופן חלקי, והכל בכפוף לאמור לעיל.

ניתנה היום, ז' בתמוז התשפ"ג (26.6.2023).

י"כשר

ש ו פ ט